

TÁBOROVÝ ŠUM

PÁTÉ (s nultým už šesté) VYDÁNÍ

sobota 4. 12. 2004

ZDARMA

LOUKAŘI OHROMILI KADOV

Ti ale pěkně hrají, neslo se celou vsí během fotbalového turnaje

KADOV – Letošní ročník tradičního podzimního turnaje Kadovská míčuda ovládli Loukaři. Početný dav svých příznivců potěšili kromě celkového vítězství i předvedenou hrou. Pěknou trofej přebírala hlavní opora týmu Mártý Svoboda.

Turnaje na promočeném plácku za farou se zúčastnilo šest mužstev, hned dvě z nich vytvořili Loukaři – dětský a dospělácký. Vedoucím se dařilo přece jenom lépe. Přední fotbaloví experti se shodují na tom, že za jejich úspěchem stály dvě důležité skutečnosti.

Parta okolo doyena mužstva Jění Štursy zúročila své letité zkušenosti, to zaprvé. A faktorem druhým, patrně ještě podstatnějším, se stala pečlivá příprava na samotný turnaj. Tým nic nepodcenil, přichystal se na náročné klání po technicko-taktické, psychologické i fyzické stránce. Z tohoto pohledu není konečný triumf nikterak překvapivým.

Přesto lehčí nervozita a těžký terén způsobily, že vstup do turnaje neproběhl ideálně. Balon neposlouchal a pěkné kombinace nepřicházely. Dokonce se ozývaly i hlasy, jestli „by se to nemělo nenápadně vzdát.“ Hodně ovšem napomohl úvodní gól a neúnavné povzbuzování loukařských diváků.

Po úvodní výhře následovaly ještě tři další, zpoza postranních čar se ozývalo obdivné mručení a pochvalné pomlaskávání. „Ti Loukaři ale hrají pěkně,“ zaznělo nejednou od stánku s občerstvením. Prohra v posledním zápase ve skupině už nic neměnila na tom, že Loukaři skončili v první fázi turnaje na prvním místě a čekalo je finále.

Do něj naskočil do té doby indisponovaný Mártý, a to bylo znát. Zapomněli jsme totiž zdůraznit, že Loukaře provázely od samého počátku zdravotní komplikace. Kako dostal od

starostčina manžela koňara, že měl nohu docela modrou, Sudži se nějak divně belhal celou dobu a ještě někdo na tom byl docela bledě.

Mártý, jenž se zázračně vzpamatoval ze zranění, které utrpěl v předvečer turnaje při práci v Alhambře, podal výborný výkon a míč za sebou zapomněl asi jenom dvakrát. Možná i proto, že se individuálně rozcvičil v osině za farou.

Finálové vítězství bylo přímo opojné, zasloužil se o něj dvěma góly především Vlasta Mlejnek.

(pokračování na straně 2)

ŠUM MÁ PÁTÉ NAROZENINY!

PRAHA – Takový valník snad ani ještě nikdo nepostavil! Takový, do kterého by se vešla všechna korespondence, co zavalila redakci Šumu. Důvod? Šum slaví páté narozeniny!

Z redakční pošty vybíráme:

„Na Šum se vždycky těším, před Vánoce mi vylepší blbou náladu. Všechno nejlepší.“

Václav Havel

„Šum mám ráda, k narozeninám mu

PŘÍHODA RODINY KARLÍKŮ aneb O KOČÁRKU

SOKOLÍ BOUDY – Výlet na Sokolí boudy, nevytopenou krkonošskou chatu s trochu nepřijemným personálem, který ani nenechá pubertální kluky házet po sobě v půl čtvrté ráno polštáři, se vydařil. Sjezdovka se líbila, běžecké tratě rovněž. Šum ale zaujala jiná příhoda.

Pojďme si nejdříve připomenout dvě skutečnosti. Jsou sice obecně známé, ale je dobré vědět, že v následujícím případě hrají podstatnou roli.

Skutečnost první: o dopravní dostupnosti

Na horských chatách bývají skútry, to proto, aby pomohly turistům přepravovat zavazadla. V případě Sokolích buď se to vyplatí bohatě,

moc gratuluju. Bylo by mi ctí, kdyby pro mě napsal písničku.“

Aneta Langerová

„V den, kdy vychází Šum, máme vždycky mizerný prodej. Lidé nic jiného nechtou.“

Redakce MFDNES

„Všichni po mně chtějí rozhovor, jenom Šum ne. A právě jsem bych ho tak rád dal.“

Jaromír Jágr

**CO NAJDETE
V ČÍSLE:**

- Výlet do Mšena
- Stařík a páteční večery
- Loukaři a Guinea
- Trampoty Karlíkovice rodiny
- Sháníme hory!!!
- Z Loukařčina zápisníku
- ... a spoustu dalšího zábavného čtení!

neboť chata leží asi tak dva kilometry od nejbližší hlavní silnice. A průjezd zakazuje dopravní značka.

Rodina Karlíkova se rozhodla, že nabídky na odvoz využije. Měla s sebou totiž i kočárek s malinkým Petříkem.

Skutečnost druhá: o zálibě v technice

Karlos má rád všelijaké ty technické hlouposti. Mobilní telefon s milionem a půl funkcí, kamerku, baterku na kosmický pohon a podobně. Takže když mohl, neodolal a zakoupil „úplně super skládací kočárek“, jak nám říkal. Tolik fakta. „Hele, jak se to skládá?“ ptal se Kako, když jsme daleko pod chatou

čekali na skútr. Chtěl totiž šetřit místem. Tím Karlose nepopsatelně potěšil, protože ten nás mohl ohromit. „To je jednoduchý,“ tetelil se. „To uděláš jenom takhle, takhle a takhle a máš to,“ složil bleskurychle kočárek.

Jedna chyba se ale vloudila. „Co děláš, dyť je tam Petřík!“ vykřikla manželka Kosa. „Táta složil Petříka,“ okomentoval zkušeně malý Honzík.

Petříka, který vypadal jako písmeno „S“ v oteplovákách, jsme poté na chatě položili na kamna a půl hodiny nahřívali, než jsme ho mohli natáhnout do původní podoby.

Šum: Táto, táto!

STAŘÍK A PÁTEČNÍ VEČERY I.

PRAHA, KADOV – „Já už úplně poznám, kdy tam mají ty páni ty brigády,“ prohlásila paní v bílém plášti, s rukama ještě trochu krvavými od čerstvě dovezeného telecího. Paní Kučerová z řeznictví na Kamýku už má po těch letech prostě přehled. Vysvětlení je docela jednoduché: Jěňa osobně si totiž na brigádu na pátek večer vždycky bere buřty.

STAŘÍK A PÁTEČNÍ VEČERY II.

PRAHA, KADOV – „A teď vám zahraju jednu fakt pecku,“ liboval si jistého pátečního brigádního večera, poté co stláskal šest buřtů, Jěňa. Asi skutečně netušil, že na ni opravdu nezapomeneme. Popadl nástroj, zmáčknul struny a spustil (doslovný přepis): „Bl eh hu á df jd na Aljašce pár uf e ts dr ft Billy Héééénks, Billy Héééénks, Billy Hééééééénks! (opakuje se).“

LOUKAŘI OHROMILI KADOV

(dokončení ze strany 1)

Nutné je doplnit, že ani dětský tým nezklamal. To potvrzuje i Jěňa. „Dětský tým nezklamal,“ řekl doslova.

„Jo, dobrý,“ uznale zhodnotil jejich hru Mahoni.

Vítězství si poté Loukaři

připomněli pěknou scénkou, kterou pro všechny připravil Mártý. Fotbalově oděn vběhl do Alhambry, pískal na píšťalku a cosi řval. Že to bylo asi o pět minut dříve, než bylo dohodnuto, vůbec nevadilo.

Šum: Gratulujeme!

!!!VÝZVA!!!

Loukaři prosí Loukaře:
shánějte na jeden ze zimních víkendů chatu na horách. Podmínkou je dostupnost sjezdovky, přijatelná cena ubytování i vleků. Kdo něco sežene, bude obdivován. Případné tipy sdělte Jěňovi nebo Broukovi. Nazdar.

Exkluzivně pro Šum:

Turnaj očima Petry Pražákové

„Já jsem se koukala, když kluci hráli první zápas. Snad mi to prominou, ale vůbec to nevypadalo, že by mohli něco dokázat. A přitom se tak chystali. Bylo mi jich trochu líto, a tak jsem radši odešla zpět do tábora, kde jsem pomáhala štěrkovat cestu.

Asi tak po třech hodinách kolem projíždělo auto, myslím, že ho řídil Petich. Já se ptám, vlastně jen tak z povinnosti: „Tak co?“ a on mi říká „Budou hrát finále.“ To mě úplně ohromilo, protože bych to do nich po ránu prostě vůbec neřekla.

Každopádně jsem hned nasedla a spolu s Mártym, se kterým jsem šterkovala, jsme upalovali do vsi. A tam jsem viděla to finále, kde se klukům Mártý náramně hodil. Jináč kluci se ohromně zvedli, míč běhal od nohy k noze, hodně se dařilo mému Vlastíkovi, dobře presovali a soupeři nenechali ani, jak se říká, píď toho prostoru.

Když potom přebírali ten pohár, byla jsem úplně dojatá.“

Šum: Tomu se říká odborník na slovo vzatý!

ŠUMNÉ MŠENO aneb VYDAŘENÝ PODZIMNÍ VÝLET

MŠENO – Byli jsme ve Mšeně, kde to máme rádi, protože tam je hezká příroda a velká škola, kde můžeme bydlet. V sobotu jsme šli na procházku, kterou doprovodil déšť, v neděli zas na koně, kteří jako koně moc nevypadali.

O tom, jak celý výlet probíhal, se Šum zmíní v krátkých, leč výstižných bodech.

Páteční výluka

Vybrali jsme výhodné spojení se třemi přestupy, abychom do Mšena dorazili krátce po osmnácté hodině. Jenomže kdesi na trati mezi Prahou a Všechlapy se zbláznil vlak, našťastí né ten náš, a vrazil do něčeho, asi do jiného vlaku, což Šum nechápe. Tak se to celé protáhlo a na místo jsme i za pomoci náhradní autobusové dopravy dorazili až po deváté. „Tak jsem si tu cestu nepředstavoval,“

zmínil se devítiletý Tomáš Gec.

Páteční večer a noc

Pokud si Šum vzpomíná, hodně se sportovalo v tělocvičně. Přesně v čas večerky děti ulehly a spaly jako zařezané do zítřejšího rána, kdy je čekal výlet kokořínskou krajinou. „Byly jsme jako myšky, chrněly jsme,“ potvrdily ráno děti.

Sobotní výlet

Opravdu zhurta – trochu přšelo, byli jsme od bahna, lezli jsme po bezpečných skalách, viděli Obří hlavu a Žábu, což jsou skály, potvrdili si, že za deště se po pískovci lézt nemá, koukli na Pokličky a mazali domů.

„Výlet se mi velice líbil,“ libovala si Erika. Večer jsme pak hráli hry, na kytaru a zpívali.

Nedělní koně

Zajímavá zkušenost. Šli jsme do vesnice Stránka. Šli jsme tam asi špatnou cestou, protože nám to trvalo o půl hodiny déle, než jsme si mysleli.

Ale to nevadilo, protože jsme se těšili na koně. Že na nich budeme jezdit. Jenže místo koní na nás čekali takoví jakoby poníci a jejich majitelka, taková jakoby nepřijemná paní. Koně vypadali docela unaveně, nebo možná běhat ani neuměli. Když si na jednoho z nich sedl Brouk, rozjely se nebohému zvířeti nožky jako oslíkovi v animovaném filmu o Shrekovi.

„Přijďte zase,“ volala za námi majitelka a my, protože jsme ji nechtěli rozmrzet, jsme odpovídali „Rádi“.

Inu, výlet se povedl.

Šum: Mšeno je pěkné!

SEKOU JE SEKÁČ, FATOUMATA TAKY

GUINEA/PRAHA – Druhým rokem podporují Loukaři a jejich kamarádi dvě guinejské děti. Sekoua Syllu a Fatoumatu Bentu Dieng. Svými finančními příspěvky jim pomáhají získat alespoň základní vzdělání.

Zatím nám ani Sekou, ani Fatoumata nenapsali. Možná to totiž ještě neumějí. Ale až popadnou pero a nevypsanou ručkou pro nás něco stvoří, bude to asi takhle:

Ahoj, Loukaři!

Jak se máte? Děkujeme Vám, že

na nás myslíte. Já, Sekou, už umím číst a psát a já, Fatoumata, ještě líp. Už dokážeme i počítat. Máme se dobře. Nakreslili jsme Vám i obrázek, snad se bude líbit. Mějte se hezky a někdy nám napište.

Sekou a Fatoumata

A nás to dojmě (jestli nám ten dopis dojde) a budeme rádi, že děláme dobrou věc. Tak jim zase odepíšeme. A do P.S. dáme: Sekou, už si konečně zapni ten poklopec.

Šum: Věru chvályhodné.

Z LOUKAŘČINA TAJNÉHO ZÁPISNÍKU

PRAHA – Dnes se koná Mikulášská a já se na ni těšila už od tábora. A teď už vím, že jsem měla proč. Sešli jsme se ráno na Opatově a pak jsme pokračovali na Háje. Odtamtud jsme šli pěšky a procházka se mi moc líbila. Dokonce tak, že si ani nevzpomínám, jestli přšelo, nebo ne. Ale určitě vím, že nás možná přepadly zapáchající postavy.

V tělocvičně jsme si potom zaspotovali, házeli jsme vlašťovky, což bylo moc prima, hráli vánoční pohár tety Kateřiny, jestli na něj

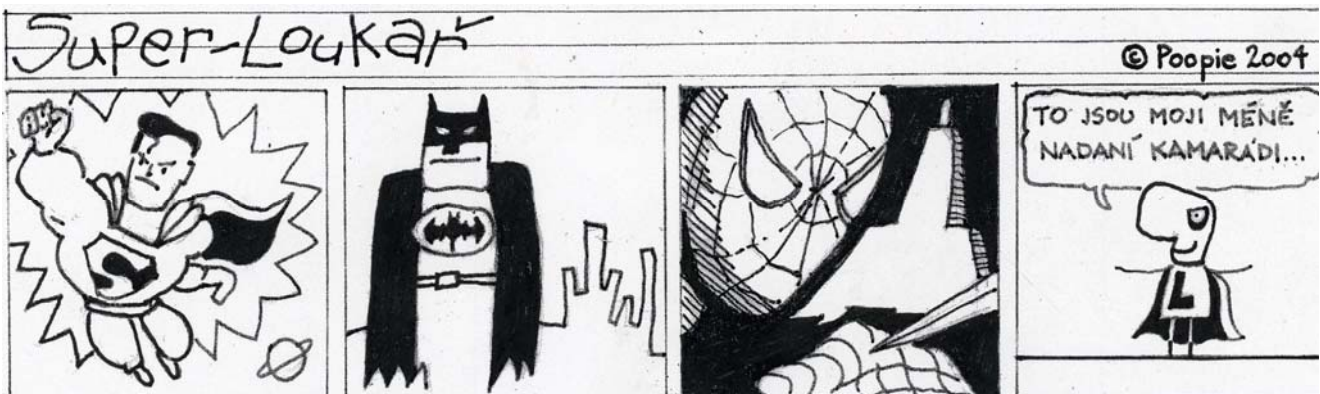
zbyl čas a tak. Pak jsme si promítali fotky a video z tábora, což se mi moc líbilo. Úplně se mi začalo stýskat a všem holkám z mojí party taky.

Před chvílí přišel Mikuláš (byla jsem zvědavá, jestli to bude zase Karlos nebo Pašaška, jenže letos byl tak dokonale maskovaný, že jsem to nepoznala) a rozdali jsme si dárečky.

Vedle teď Jackobs ladí kytaru, budeme zpívat koledy.

No a pak půjdeme domů. Ach jo.

Šum: Nevěš hlavu, děvče, do tábora zbývá jen něco kolem sedmi měsíců!

Zpravodajství z Kadova:

KOUZELNÁ BRÁNA ČASU

KADOV – V Kadově se letos o prázdninách zase děly věci.

První i druhý běh totiž během svého tábora objevily Bránu času! Nebyla úplně stejná, jenom velmi, velmi podobná. Každopádně však uměla velezajímavé věci. Prvobězi díky ní třeba zjistili, že pomáhat ztraceným dětem se vyplácí. Druhobězi zase, že Země není jenom na hraní.

Šum: Nevídáno, neslycháno!

LOM NEBUDE

KADOV – Nebezpečí, které hrozilo zničit náš tábor, se naštěstí podařilo zlikvidovat.

Druhobězi totiž najednou zjistili, že místní sdružení LoM, a. s. plánuje nedaleko od našeho tábora vybudovat kamenný lom. Ve spolupráci s ochránci přírody a za přispění starostky Kadova se podařilo tuto hrozbu eliminovat.

Šum: Ufff!

NEPOUČITELNÁ HYGIENIČKA

KADOV – Loni zavítala k nám na tábor hygienička. Na první pohled přísná, jinak ale docela příjemná paní. Šum si živě pamatuje, jak vloni sama sebe plísnila, že si vzala dámské botky lodičky na dětský tábor. O to větší bylo překvapení, když docela stejné boty vystoupily z auta i letos. Nikoho už nepřekvapilo, že se hygienička zase rozčilovala, jakou chybu že to udělala.

Šum: Ha ha ha, je to vůbec hygienické?!

Od našeho zvláštního zpravodaje:

ČEHO SE BOJÍ LÁZEŇSKÉ KARLOVY VARY?

KADOV – Víte, proč v Karlových Varech, Mariánských a Františkových Lázních sezvali zasedání Městské rady? Je to jednoduché, tato vyhlášená lázeňská města mají prachobyčejný strach. Bojí se konkurence.

V Kadově totiž vyrostly nové, a dlužno říct supermoderní lázeňské prostory. Dvě blyštivě bílé vany, ladný průtokový ohříváč, vkusné věšáčky, protiskluzová podlaha, dřevěný interiér, to vše vhání obavy do srdcí chamtivých západočeských pánů.

Jejich pocity se pak mění ve fobii, když si vzpomenu, že nedaleko prýští čistý lahodný pramen, blahodárně působící na tělo i duši.

Šum: To máte za svou hamižnost!

TÁBOROVÝ ŠUM. Vydávají Loukaři vlastním nákladem několika málo výtisků jednou ročně. Informace o předplatném zásadně nepodáváme. Šéfredaktor: Loukař-Šumař. Adresa redakce: Šumná 2, 387 33 Kadov. Adresy mezinárodních poboček tajíme. (Ne)vyžádané rukopisy nevracíme! Telefon: 724 014 830, 607 261 773. E-mail: taborovy.sum@seznam.cz (pozn.: asi nefunguje).